

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ 6^{ον} ΔΡΙΘ. 427
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 45

ΑΘΗΝΑΙ. - ΠΕΜΠΤΗ 28 ΜΑΡΤΙΟΥ 1913

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ετήσια Δραχ. 10.- Εξέμην. Δραχ. 5.-
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ » Φρ. 15.- » Φρ. 8.-

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΚΗΔΕΙΑΣ ΕΞΕΛΙΣΣΟΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

τόσον πολὺ ἀπὸ τὸ ἄσχημον φύλον.

CATULLE MENDÈS

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΠΟΥ
ΜΟΙΑΖΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Τρεις κοπέλλες, ούτε πολύ νέες ούτε πολύ γερές, έτσι κι' έτσι — ή Τρανταφυλλιά, δεκαπέντε χρόνων, ή Τρανταφυλλίτσα δεκάξι και ή Τρανταφυλλούλα ή γεροντότερη έσφαλσσε τὰ δεκαεφτά—άνταμώνηκαν σ' ένα σταυροδρόμι. Τρεις αυτές, τρεις οι δρόμοι έτσι τ' έφερν ή τύχη.

— "Ωρα καλή Τρανταφυλλιά !

— Μπα ή Τρανταφυλλίτσα ;

— Και σὺ εἶδὼ Τρανταφυλλούλα ;

"Ταίς τρία τὴν ἰδίαν ἐκείνην μέρα καὶ ἡ τρεῖς εἶχαν κἀνὴν τὴν τρέλλα—τρέλλα, γιατί τάχα; ὁ-λος ὁ κόσμος εἶνε νρελλὸς κι' οἱ γνωστικοὶ ἀκόμῃ· ὅλος ὁ κόσμος εἶνε γνωστικός καὶ οἱ τρελλοὶ ἀκόμῃ—εἶχαν κι' ἡ τρεῖς λοιπὸν φύγῃ ἀπ' τὰ στίβια τοὺς γιὰ νὰ πᾶν ναύρουν καλὴ τύχη.

Ἡ Τρανταφυλλιά ἦταν κόρη ἐνὸς μεγάλου ἄρχοντα—φιλό το πασομάκι τῆς ἀφεντιάς τῆς!

Ἡ Τρανταφυλλίτσα ἦταν κόρη ἐνὸς καλοῦ νοικοκύρη—προσκυνὸ σε νοικοκυροπούλα μου!

Ἡ Τρανταφυλλούλα ἦταν κόρη ἐνὸς χωριανοῦ ταβερνιάρη—γιὰ σου χαρά σου λιγερή καὶ τοῦ χωριοῦ καμάρι !

Δὲν ξεπερόρισαν ἀπ' τὰ στίβια τοὺς με τί-ποτε ἀγαπητικούς. Ἐφύγαν ἐτσι μονάχες, σὰ τυφλά, καὶ σὰν ἐσταυρώθηκαν ἐκεῖ μεσ' στοὺς τρεῖς δρόμους δὲν ἤξεραν ποῦν δρόμο ἀπ' τοὺς τρεῖς νὰ πάρουν. Μὰ ποῦ ἤθελαν τὸ λοι-πὸν νὰ πάνε ;

Κατὰ τὴν εὐτυχία.

Ἄλλοιμονο ! κατὰ κεῖ ποῦ τραβᾶνε ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποῦ χρίστηκαν ὁ κόσμος ὅλος, ὅ-λοι οἱ ἄνθρωποι, χωρὶς νὰ φτάνουν ποτέ ...

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, λέει ἡ Τρανταφυλλιά, μήπως εἶνε γραμμένον κατὰ ποῦ πᾶν οἱ δρόμοι.

— Ναί, λέει κι' ἡ Τρανταφυλλίτσα, νὰ δοῦμε.

— Ἡ Τρανταφυλλούλα λέει :

— Ἐγὼ δὲ ξέρω γράμματα.

Κατὰ τὸν πλατύτερο δρόμο ἦταν γραμμένον ψηλά σ' ἕνα στύλο με χρυσὰ γράμματα :

Τράβα τὸ δρόμο σου μ'προστά, κοπέλλα, ξηλεμένη Κ' ἕνας μεγάλος Βασιλεὺς γιὰ ταῖρι σὲ προσμένει.

Ἡ Τρανταφυλλιά τὸ διάβασε καὶ εἶπε :

— "Ωρα σας καλή. Ἐγὼ βρήκα τὸ δρόμο μου!

Κατὰ τὸν ἄλλο δρόμο ἦταν πάλι γραμμένον σ' ἕνα ἀνθιμένο δέντρο με κόκκινα γράμματα:

"Εὐὸν π' ἀγάπη λαχταρᾷ, πεντάμορφη κοπέλλα, ἂν θῆς νὰ βαῖς, ὅτι ζητᾷς, σ' αὐτὸν τὸν δρόμο εἶλα.

Ἡ Τρανταφυλλίτσα τὸ διάβασε καὶ εἶπε :

— "Ωρα σας καλή. Ἐγὼ βρήκα τὸ δρόμο μου.

Κατὰ τὸν ἄλλο δρόμο ἦταν πάλι γραμμένον σ' ἕνα ἀνθιμένο δέντρο με κόκκινα γράμματα:

"Εὐὸν π' ἀγάπη λαχταρᾷ, πεντάμορφη κοπέλλα, ἂν θῆς νὰ βαῖς, ὅτι ζητᾷς, σ' αὐτὸν τὸν δρόμο εἶλα.

Ἡ Τρανταφυλλίτσα τὸ διάβασε καὶ εἶπε :

— "Ωρα σας καλή. Ἐγὼ βρήκα τὸ δρόμο μου.

Κατὰ τὸν ἄλλο δρόμο ἦταν πάλι γραμμένον σ' ἕνα ἀνθιμένο δέντρο με κόκκινα γράμματα:

"Εὐὸν π' ἀγάπη λαχταρᾷ, πεντάμορφη κοπέλλα, ἂν θῆς νὰ βαῖς, ὅτι ζητᾷς, σ' αὐτὸν τὸν δρόμο εἶλα.

Ἡ Τρανταφυλλίτσα τὸ διάβασε καὶ εἶπε :

— "Ωρα σας καλή. Ἐγὼ βρήκα τὸ δρόμο μου.

Κατὰ τὸν ἄλλο δρόμο ἦταν πάλι γραμμένον σ' ἕνα ἀνθιμένο δέντρο με κόκκινα γράμματα:

"Εὐὸν π' ἀγάπη λαχταρᾷ, πεντάμορφη κοπέλλα, ἂν θῆς νὰ βαῖς, ὅτι ζητᾷς, σ' αὐτὸν τὸν δρόμο εἶλα.

Ἡ Τρανταφυλλίτσα τὸ διάβασε καὶ εἶπε :

— "Ωρα σας καλή. Ἐγὼ βρήκα τὸ δρόμο μου.

Κατὰ τὸν ἄλλο δρόμο ἦταν πάλι γραμμένον σ' ἕνα ἀνθιμένο δέντρο με κόκκινα γράμματα:

"Εὐὸν π' ἀγάπη λαχταρᾷ, πεντάμορφη κοπέλλα, ἂν θῆς νὰ βαῖς, ὅτι ζητᾷς, σ' αὐτὸν τὸν δρόμο εἶλα.

Ἡ Τρανταφυλλίτσα τὸ διάβασε καὶ εἶπε :

— "Ωρα σας καλή. Ἐγὼ βρήκα τὸ δρόμο μου.

Κατὰ τὸν ἄλλο δρόμο ἦταν πάλι γραμμένον σ' ἕνα ἀνθιμένο δέντρο με κόκκινα γράμματα:

"Εὐὸν π' ἀγάπη λαχταρᾷ, πεντάμορφη κοπέλλα, ἂν θῆς νὰ βαῖς, ὅτι ζητᾷς, σ' αὐτὸν τὸν δρόμο εἶλα.

— "Ωρα σας καλή. Ἐγὼ βρήκα τὸ δρόμο μου.

Κατὰ τὸν πλεῖστον δρόμο ἦταν γραμμένον ἀπάνω σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα με μαύρα γράμ-ματα :

Παῖδι μου, δόξαις καὶ χαρὲς δὲν θὰ σοὺ τᾶξω, κι' ὅμως μόνον ἐγὼ εἰμ' ἀληθινὸς τῆς εὐτυχίας δρόμος.

— Αἱ λοιπὸν, εἶπεν ἡ Τρανταφυλλούλα, αὐ-τὸν τὸν δρόμο θὰ πάω. "Ωρα σας καλή !

Μὰ πρὶν χωρισθῶν, ἐσυμφώνησαν ὅστερα ἀπὸ ἕνα χρόνον, τὴν ἰδίαν αὐτὴν μέρα καὶ τὴν ἰδίαν ὥρα ν' ἀνταμωθῶν στοῖ ἰδίῳ σταυρο-δρόμῳ γιὰ νὰ πᾶν καθέμια τί βοήθησε στοῖ δρόμο τῆς καὶ νὰ ἰδοῦν ποῖα πέτυχε πλεότερο.

Ἡ Τρανταφυλλιά δὲν εἶχε περπατήσει πολὺ κατὰ τὸν πλατὺ καὶ ἴσο δρόμο, κι' ἄξαφνα ἕνας σορὸς ἄνθρωποι τοῦ παλατιοῦ, σταλμέ-νοι ἀπ' τὸ βασιλεῖ τῆς χώρας, ἤρθαν νὰ τὴν προσπαντήσουν. "Οἱ ἦσαν ντυμένοι πλούσια καὶ χρυσοκέντητα καὶ φαίνονταν σὰν νὰ λου-λούδιασε με μιὰς ὁ τόπος ἀπὸ τὰ παρδαλά τοὺς ρούχα. Μέσα σὲ μεγάλα καλάρια ἐφέρον ἀπόστολο καὶ ἡγεμονοειδῆ, ποὺ λες καὶ εἶχαν ἐκεῖ σὰ καλάρια σοφισμένα ὅλα τ' ἀστερία τοῦρανοῦ. Κι' ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ πα-λατιοῦ ἤρχονταν νὰ πάρουν γιὰ νύφη τοῦ Βασιλεῖ τὴν ὁμορφὴν Τρανταφυλλιά ! Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ χαρίσματα ἦταν δικὰ τῆς ! Κ' ἐκείνη ποῦ πάντα τὸ εἶχε σὸ νοῦ τῆς νὰ γένῃ μιὰ μέρα βασίλισσα, δὲν ἔαφνίστηκε καθόλου γιὰ τὴν καλὴ τύχη καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, ἀνά-μεσα σὲ μουσικὲς καὶ σὲ φωνὲς καὶ πανηγύρια μπῆκε σὸ παλάτι τοῦ μεγάλου Βασιλεῖ τῆς χώρας. Ὁ Βασιλεὺς αὐτὸς εἶχε δικούς του τόπους ποῦ δὲν ἔφτανε μιὰ ζωὴ νὰ τοὺς γυ-ρίσεις· εἶχεν ὅλα τὰ καλά, ὅλαις ταῖς δόξαις τοῦ κόσμου—μὰ εἶχε καὶ ἄσπρα γένεια.

Στὸν ἄλλο δρόμο τὸν πράσινο καὶ λουλου-διασμένον ἡ Τρανταφυλλίτσα δὲν βόηκεν οὔτε σταλμένους ἀπ' τὸ βασιλεῖ, οὔτε καλάρια με χαρίσματα, μὰ βόηκε, σὰν νοικοκυροπούλα ποῦ ἦτο κι' αὐτὴ, ἕνα νοικοκυροπούλο, ἕναν τρα-γουδιστὴ πλεότερο χασιομένη παρά τραγου-διστὴ, γιατί ἂν ἦταν ἀληθινὸς τραγουδιστὴς θὰ καθόυνταν κλεισμένους σπῆτι του νὰ ζευγα-ρώνῃ ρήμες καὶ νὰ παῖξῃ τὸν ταμπουρά του

καὶ δὲν θὰ λιάζονταν κατὰ μεσῆς τοῦ δρό-μου, καρτερώντας τὰ κορίτσια ποῦ διαβάνον. Ἦταν ὅμως λεβεντόπαῖδο, εἰκοσι χρόνων παλ-ληκίρι καὶ ἐρωτοκτυπημένος.

Εἶνε γλυκὴ τὸ φίλημα 'στὰ δροσερὰ σου χεῖλη, Πάνθ' ἔχουν καὶ μοσχολόβον ἀν' λοῦλουδα τ' Ἀπρίλην. Ἐλα βαθεῖα 'στὴν ἐρημιά νὰ πᾶμε νὰ κρυφθῶμε. Κι' ἐκεῖ νὰ σμιζοῦμε τὰ δύο κι' ἐκεῖ νὰ γάμψωμε θὰ σοὺ μαδῶ ποδοφύλα νὰ γένης νὰ κοιμησῇ. Ἐγὼ θὲ νῆμαι σκαλῶς σου καὶ σὺ κινὰ θὲ νῆμαι.

Ἡ Τρανταφυλλούλα τᾶκουνεν αὐτὰ κι' ὁ νόος τῆς ἐγύριζε κι' ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε ἡλιγο-ρότερα. Δὲν ἦταν οὔτε ἡ πρώτη οὔτε ἡ ὕστερη κοπέλλα ποῦ ἐλογισμένη ἀπὸ τραγουδιστὴν.

— Πάντα δικὴ σου, αἰώνια μαζί σου 'ς τὴν ἐρημιά, στὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου, ὅπου θέλεις! ...τραγουδιστὴ...κι' αὐτὴ μου τὴ ψυχὴ.

Ἡ Τρανταφυλλούλα περπάτησε περπάτησε κατὰ τὸ στενὸ μονοπάτι, γεμάτο ἀγκάθια καὶ κοφτερὰ λῆθρα. Ὁ τόπος ἦταν ἐρημὸς οὔτε σταλμένοι τοῦ βασιλεῖ ἦσαν νὰ τὴν πάρουν γιὰ νύφη, οὔτε κανεὶς ἐρωτοκτυπημένος τρα-γουδιστὴς ἐπρόβαλε με τὰ γλυκὰ τραγούδια τῆς ἀγάτης. Ἐβράδιασε καὶ κανεὶς, κανεὶς, ψυχὴ ζωντανὴ δὲν εἶχε φανῇ. Τὸ φεγγάρι λαμ-μένο ἀνέβαινε ἀπ' τὸ βουνὸ κι' ὅλα φαίνον-ταν γύρω γλοῦν καὶ χρῶα.

Ἡ Τρανταφυλλούλα κοινοστάθηκε πλεὰ ἀποσταμένη· πεινοῦσε, διψοῦσε, τὰ πόδια τῆς εἶχαν κοπῇ ἀπὸ τὴν κακοτοπία. Καὶ τότε πῶς ἀπὸ μιὰ γρηθὴ ἰδιὰ ἀνασηκώθηκε κατὰ ἄσπρο σὰν φάντασμα πῶς ἄσπρο κι' ἀπ' τὸ πῶς τοῦ φεγγαριοῦ, κι' ἄπλωσ' ἐπάνω τῆς τοῦ ἔρα, δύο κοκκαλιάρικα χέρια. Τὸ στόμα τοῦ ἦταν ἄσπρο, δίχως χεῖλια, καὶ δὲν ἄνοιγε καὶ δὲν ἐκλείνε· μὰ μέσα ἀπ' τὴν ἀσάλευτὴ αὐτὴ τῶνα ἔβγαλε μιὰ φωνὴ σὰν ἀπὸ μακρινὸν ἀντίλαλο :

— "Ελα, εἶλα μόνον ἐγὼ δὲν ἐπλανώ κανέ-να. Σ' ἐμένα θαύρης τὴν ἀληθινὴν εὐτυχία, ὅχι σε ψεύτικας δόξαις, σὲ ψεύτικας ἀγάπας. Θὰ σε φέρω σὲ δροσερὸ καὶ μαλακὸ κρεββάτι. Ἐ-κεῖ θὰ γένης τὸ κεφάλι σου, ἐκεῖ θ' ἄλδω; τὸ κορμί σου γιὰ νὰ ξεαστῇ, νὰ κοιμηθῇς χωρὶς νὰ ἰδῇς κανένα κακὸ ὄνειρο, χωρὶς νὰ ζυτῇσης ποτέ...

Ἡ Τρανταφυλλούλα εἶπε :

— Φοβοῦμαι, φοβοῦμαι !

Μὰ δὲν ἐσάλευεν ἀπὸ τὸν τόπο τῆς καὶ τὰ δύο ἔρα κοκκαλιάρικα χέρια τὴν ἀγκάλιασαν σφιχτά, σφιχτά, σφιχτά.

"Ἐπέρασ' ἕνας χρόνος· ἤρθεν ἡ ἰδία μέρα, ἡ ἰδία ὥρα, καὶ ἡ Τρανταφυλλιά ἀπ' τὸν ἑαυ-τοῦ δρόμο, ἡ Τρανταφυλλίτσα ἀπ' τὸν ἄλλο, ὅπως εἶχαν συμφωνημένα, ἐφθασαν σὸ σταυροδρό-μι. Ἡ Τρανταφυλλούλα μόνον ἄργησε νὰ φα-νῇ, μὰ ὅπου κι' ἂν εἶνε παρθεῖ κι' αὐτὴ.

— Ἄλλοιμονο καὶ πάλι ἄλλοιμονο ! εἶπε πρώτη ἡ Τρανταφυλλιά· οὔτε ἡ δόξαις, οὔτε τὰ παλάτια, οὔτε τὰ χρυσὰ στολίδια κάνουν εὐ-τυχισμένη μιὰ καρδιά. Κι' ἀπάνω σὸ ψηλότε-ρο βασιλικὸ θρόνον βασιλεύει κανένας καθισμέ-νος παντοτεινὰ κ' ἐχοντας σὸ πλάι του γι' ἄν-τρα ἕνα βασιλεῖα δοξασμένον, περὶφάνο καὶ μ' ἄσπρα γένεια.

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ παραπονέται πῶς δὲν ἐπῆρε τὸ δρόμο τῆς εὐτυχίας.

"Ἄλλοιμονο καὶ πάλι ἄλλοιμονο ! εἶπε κι' ἡ Τρανταφυλλίτσα· ἔχει κι' ἡ ἀγάπη τὸ τέλος τῆς· ἀρχίζει με γλυκὰ καὶ τελειώνει με τρα-γική. Ὅλαις τῆς καλὲς ὥρες ποῦ περῶς ἔς πληρώνεις με δάκρυα, ὅταν ξεμερώνεις, βρε-δυάζεσαι, ἐρημνῇ τοῦ κάκου καρτερώντας ἐκεῖ-νον ποῦ φιλεῖ ἄλλα χεῖλη κι' ἄλλα μάτια, ποῦ λέει σ' ἄλλη τῶρα τὰ ἰδία γλυκὰ τραγούδια, ποῦλεγε σ' ἐσένα.

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ κι' αὐτὴ καὶ νὰ παρα-πονέται πῶς δὲν ἐπῆρε τὸ δρόμο τῆς εὐτυχίας.

Καὶ ἡ Τρανταφυλλούλα :

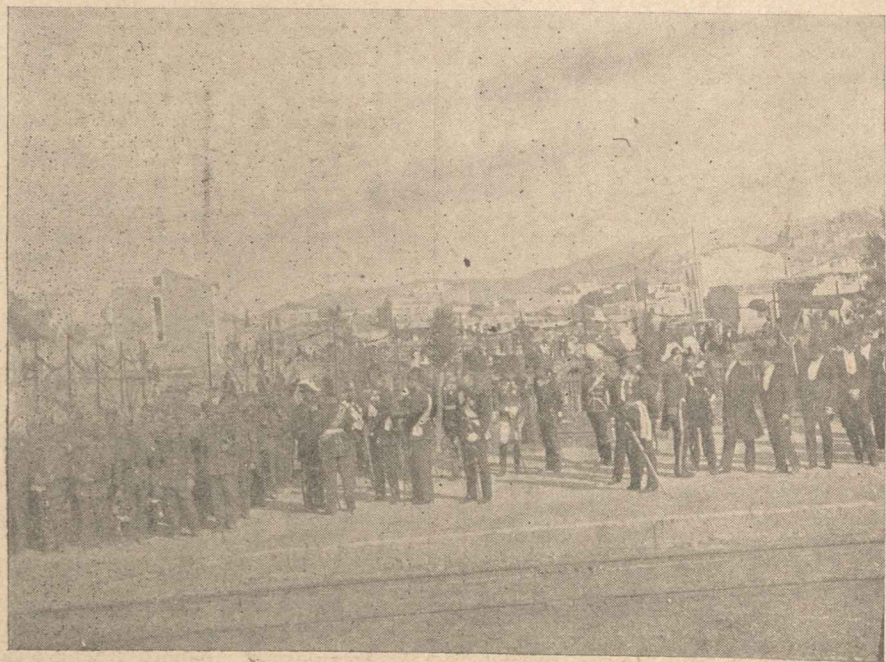
Δὲν ἤρχονταν, δὲν ἐφαίνονταν, ἐνθ' ἡ ἄλλες δύο ἔσμιαν τὰ δάκρυά τους.

Γιατί δὲν ἤρθε, γιατί δὲν κράτησε τὸ λόγο τῆς; Ποῦ νὰ εἶνε τάχα ;

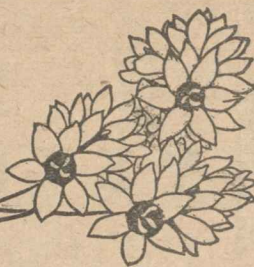
Εἶνε ἐκεῖ, μέσ' σὸ μαλακὸ καὶ δροσερὸ κρεββάτι τῆς. Κοιμάται, κοιμάται... καὶ δὲν βλέπει κανένα κακὸ ὄνειρο καὶ δὲν θὰ ζυτῇ-σῃ ποτέ...

Τὸ κρεββάτι αὐτὸ τὸ λένε μνήμα!

Μεταφραστὴς Π. ΤΡΙΠΙΚΕΛΗΣ

Ἡ υποδοχὴ τοῦ Διαδόχου τῆς Σερβίας Ἀλεξάνδρου εἰς τὸν ἐν Ἀθῆναις σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Λαρισσαϊκοῦ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Καθ' ἣν στιγμὴν τὰ βλέμματα τοῦ Πανε-λ-ληνίου στρέφονται πρὸς τὸν νέον Βασιλεῖα, τοῦ ὁποῦ τοῦ δνομα καὶ μόνον ἀρκεῖ νὰ ἡλεκτρί-σῃ τὰς καρδίας, μερικὰ ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴν πο-λεμικὴν ζωὴν τοῦ κατ' ἐξοχὴν στρατιώτου Κων-σταντίνου δύνανται νὰ δώσουν ἰδιόζυγους εἰ-κόνας τοῦ χαρακτήρος τοῦ νέου Βασιλεῖος μας.

Δὲν εἶνε ἄγνωστος ἡ στρατιωτικὴ μόρφωσις τοῦ νέου Βασιλεῖος τῶν Ἑλλήνων. Ἄλλ' ἡ μόρ-φωσις του αὐτὴ ἀνεδείχθη ὑπὲρ ποτε καὶ ἄλ-λοτε κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον, κατὰ τὸν ὅποιον ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἑλληνικῶν λεγεώνων προσηγγί-θων τῶν ἄλλων συμμάχων στρα-τῶν εἰς τὴν κατάκτησιν Μακεδονίας καὶ Ἡ-πειρῶν, καταργήτων προσκόμματα θεωρη-θέντα ὑπὸ τοῦ ξένου στρατιωτικοῦ κόσμου ὡς ἀτάρητα.

Ἡ μετάβασίς του εἰς Ἡπειρον ἔδωσε νέαν ζωὴν εἰς τὸν στρατὸν, ὁ ὁποῖος ἐπολιόρκει τὰ Ἰωάννινα. Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς με-ταβασῆος του εἰς τὴν Φιλippiάδα ἔδειξε ση-μεῖα τῆς αὐστηρᾶς στρατιωτικῆς του μορφώ-σεως.

Εἶχε σταθῇ πρὸ τῆς οἰκίας, ἡ ὁποία ἐξη-φάνετο ὡς κατοικία τῆς πριγκιπισσῆς Μαρίας. Ἐμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας περὶ-που καπνίζον σιγαρέττον. Ἐνώπιόν του παρή-λανε τὴν στιγμὴν ἐκείνην περιτολὸς ἐθνοφρου-ρὸν με βήματα ὄχι πολὺ κανονικόν. Ὁ Ἀρχι-στράτηγος ἐξηγγέρθη :

— Βῆμα εἶνε αὐτὸ ποῦ κάνετε ; Ἐφώνησεν ὁφρημένος. Φύγετε ἀπ' ἐδὼ ἀμέσως νὰ μὴ σὺς βλέπω.

Μόλις ἐφθασεν, ἐπισκέφθη τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρός. Ἐπροχώρησε μέχρι τῆς καμῆς τῆς οδοῦ παρὰ τὸ Φονάτ ὁπότεν ἐφαί-νετο ὁλόκληρον τὸ Μπιζάνι καὶ ἐπὶ πολὺ με-τὴν διέπρυν τὸν ἐξήτασε σιωπηλὸς τὸ χύ-ρωμα τὸ ὁποῖον ἡμποδίζει τὴν εἰσόδον τοῦ Ἐλ-ληνικοῦ στρατοῦ εἰς τὰ Ἰωάννινα. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶπε οὔτε λέξιν περὶ τῶν σκέ-ψων του.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐκ τῆς πρώτης αὐτῆς ἐκδρομῆς, πολλοὶ πάσχοντες στρατιῶται τὸν ἐπεριμένον εἰς τὴν θέσιν Κανέττα διὰ νὰ τοῦ ζητήσουν ἀδείας. Μετ' ἐνδιαφέρον ζωηρό-τατον ὁ τότε Διάδοχος ἐστάθη ἐπὶ πολὺ ἔξε-τάζων ἕνα ἕνα ἐκ τῶν στρατιωτῶν, ζητῶν λε-πομερείας τῆς καταγωγῆς του, τῆς οἰκογε-νείας του, τοῦ χρόνου τῆς ὑπηρεσίας του. Καὶ ἔλαβε σημειώσιν ὅλων τῶν ὀνομάτων, παρα-χωρήσας εἰς αὐτοὺς ἀδείας.

Ἡ ἀγάπη του πρὸς τοὺς στρατιώτας ἐξεδή-λωθη πολλάκις. Εἶνε παροικιῶδης ἄλλως τε ἡ συμπαθεία του πρὸς τοὺς πολεμιστάς. Καὶ δι' αὐτὸ ὁ στρατὸς τὸν λατρεῖται.

Μίαν ἡμέραν ἤρχετο δι' αὐτοκινήτου εἰς τὸ Ἐμὶν Ἀγὰ Καθ' ὁδόν, παρὰ τὸ χάνι Πανα-γῆς, διέκρινε τρεῖς στρατιώτας βαδίζοντας μετὰ κόπου.

Ἐσταμάτησε τὸ αὐτοκίνητον, κατήλθε καὶ τοὺς ᾗρτησε ποῦ πηγαίνουν. "Οταν ἐπληρο-φορήθη ὅτι εἶνε ἀσθενεῖς ἀναρρώσαντες καὶ μεταβαίνοντες εἰς τὰ σώματά των, διέταξε τὸν ἱπποαστὴν του νὰ τοὺς δώσῃ σημειώσιν ὁπως

ἐπιβοῦν τοῦ πρώτου αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον θὰ διήρχετο καὶ ἐπιστρέφουν εἰς Φιλippiάδα με νέαν ἀδειαν.

"Ὅσον ἐπιεικὴς ἦτο πρὸς τοὺς πάσχοντες ἄλλο τόσο ἀσθηρὸς ἦτο εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος. Εἰς τὴν Κανέτταν κάποιος ἐθνοφρουρὸς πολὺ εὐρωστος τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ παραπονέθη ὅτι ἐνθ' οἱ ἄλλοι ἐθνο-φρουροὶ ἀνεκλήθησαν αὐτὸς παραμένει ἐν ὑ-πηρεσίᾳ εἰς τὸ στρατόπεδον.

Ὁ Κωνσταντίνος ἔρριψε βλέμμα εἰς τὸν εὐ-ρωστον αὐτὸν ἄνθρωπον καὶ με ὕψος αὐστη-ρὸν τοῦ εἶπε :

— Καὶ οἱ ἄλλοι ποῦ μένουν ἐδὼ καὶ πολε-μοῦν δὲν εἶνε ἄνθρωποι ; Ἐμπρός, εἰς τὸ κα-θῆκον ! Ἐχεις καιρὸν ν' ἀναπαυθῇς.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὴν Κανέτταν πάλιν ἀντελήφθη στρατιώτην, ὁ ὁποῖος δὲν ἐχαιρέ-τησε διερχομένους ἀξιωματικούς.

— Τὸν ἐπλησίασεν ἀπειλητικὸς καὶ συλλαμ-βάνων αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς :

— Γιατί δὲν χαιρετᾷς ἐσὺ ; Ποῦ εἶνε ἡ πει-θαρχία σου, στρατιώτα ; Δὲν βλέπεις ὅτι περ-νοῦν ἀνώτεροί σου ;

Καὶ τοῦ ὕψωσε διὰ τῆς βίας τὴν χεῖρα πρὸς τὸ πλίκιον, ὑποχρῶν αὐτὸν νὰ σταθῇ εἰς προσοχὴν.

Ἀντιθέτως, πρὸς ὅτι ὁ ἄνεμενε κανεὶς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὁριστικῆς κατὰ τοῦ Μπι-ζανίου ἐπιθέσεως ὁ Γεν. Ἀρχηγὸς ἦτο εὐθύμος.

Ἡ εὐθυμία του ἡδύστη ἰδίως μετὰ τὰς ἀγγελ-θείσας πρώτας νίκας.

Ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς Τρίτης καὶ πολὺ ἐνω-ρίς εἶχεν ἐγκατασταθῇ μετὰ ὅλων τὸ ἐπιτελεῖόν του εἰς τὸ χάνι «Φτελὶς» καὶ ἐκεῖθεν ἐπεκοι-νώνει διὰ τηλεφώνου καὶ τοῦ ὀπτικοῦ μετὰ ὅ-λων τῶν ἀξιωματικῶν.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΟΡΙΑΜΒΟ ΥΣΤΕΡΟ ΦΙΛΗΜΑ!

Τ' ἀριερόνω στους ήρωας του 1912-1913

Σάν έκλεισε την πόρτα ο γέρο-Βασίλης κι' ακούμπησε στη γωνιά το ραβδί του—ένα χοντρό ραβδί που είχε πελεκήσει μοναχός του από κερασιά—, άφησε χάρω ένα σωρό από φυλλάγεια κλαριά μαζωμένα για την κατσίκα του και πήγε ίσια στη κόρη του που κατογιόνταν να ράβει μικρές πολυχρώμες τούχες τη μία κοντά στην άλλη για να κάνει ένα είδος ταπέτου.

— Ξέρεις, της είπε, οί 'Ελληνες εινε κοντά. Μου τώλεγε το ψυχοπαίδι του Σπανού που ερχότανε από τ'αμπέλια. Τά χαράγματα ή καβαλάρια έπιασε όλο το κάμπο ίσαμε τις ρεμματιές. Προί-προί θάνε στο χωριό.

— Άμποτε, θεέ μου, ελεη η Ρήνα.
Κι' ο γέρος ένω διάλεγε τά φύλλα για τη κατσίκα μουμούριος:

— Τούρκοι! σκυλιά!..
Η Ρήνα έστρωνε τώρα να φάνε. Μιά πεταχτά επάνω στο κουτόχοι ταπέτι, ύστερα πήγε σ' ένα κούφομα στο τοίχο που ήτο σκεπασμένο μ' ένα μαβί πανί που χρησίμευε για ντουλάκι και πήρε ένα ψωμί να κόψει. Απάνω στο ταπέτι άράδιαζε τά πανάκια με τά ξύλινα κουτάλια και πηγαυόχρονταν φέρνοντας κάτι νέο κάθε φορά.

Ο πατέρας της καθισμένος να διαλέγη τά φύλλα την κύταζε με στοργή και θαυμασμό. Η δυο χροστές πλεξίδες βαρύνε έφεταν κάτω από το λευκότατο μαντίλι και τά μάτια της φέγγανε σάν ήλιοι στο ροδόγαλχο πρόσωπό της.

Κι' όντως ήτανε ή ώμορφότερη του χωριού. 'Ακόμη κι' από τά κοντινά έλληνοχώρια στέλνανε μηνύματα και προξενιές τά παλληκάρια. Μά ο γέρω Βασίλης άπαγοτούσε στις προξενή-τρεις:

— Γέρος είμαι, ταχιά θά πεθάνω, το κορίτσι μου το θέλω κοντά μου..

Κ' ή προξενήτρεις φείγανε κουνώντας το κεφάλι.

— Θα το μαρζώσω το κορίτσι ο παλιό-γερος!

Μιάν αυγή όμος ή Τζαβού του Σταμάτη τόν εσταμάτισε.
— Νά μιλώσιμε σοβαρά κ'ω Βασίλη.

Και τού μίλησε σοβαρά όντως καταλήγοντας πως δεν έπρεπε τέτοια τύχη να την άφήση, για τόν Τάση που έκτός ότι ήταν κι' από το χωριό ήσανε κι' άρραφός και δε διάβαινε ή κοπέλλα από το πατρικό της.

Με όλο το γεροντικό του έγωισμό ο γέρω Βασίλης δεν άρνιόθηκε αυτή τη φορά. Είχε δη πως ή Ρήνα κοκκινίξε όταν ο Τάσης έδεσε στο πανηγύρι το χορό, κι' ήξευρε πως από μέρους της δεν είχε έμπόδιο.

— Και για πότε με το καλό τά στεφανώ-ματα; τόν έρωτούσαν ή γυναικες.

— Υστερα από τη Λαμπρή, άπαντούσε ο γέρω-Βασίλης που δεν ήθελε να τού πάρουνε έτσι γοήγωνα τη Ρήνα, ύστερα από τη Λαμπρή, τού Θωμά άν θέλη ο Θεός..

— Πατέρα, τούτε ή Ρήνα, κουρασμένος εί-σαι, σήκω να φάμε.

Ο γέρω Βασίλης άφησε τά φύλλα του, πήρε ένα σκαπνί και καθίσε.

Από το στενό παράθυρο μόλις λίγο φως γλυστρούσε. Η βροχή χτυπούσε στη στέγη και τά νερά περνούσανε κάτω από το κατώφλι της πόρτας.

— Βροχή και κακό, μουμούρισε ο γέρος, θά σπασίουνε τάμιορα παιδιά στον πόλεμο!..

Την ίδια στιγμή χτυπίσανε στη πόρτα. Ένα χτύπημα τρομαγμένο, βιαστικό και σάν άνυπό-μονο.

— Ποιός νάναις τέτοιαν ώρα!

Η Ρήνα σηκώθηκε κι' έδωσε το μαντάλο. Η πόρτα άνοίξε. Ένας μαύρος άνδρας, τυ-λιγμένος σ' ένα γυαλιστερό μουσαμά ήταν άκουρημένος στον τοίχο!.. Μπήκε μέσα και άκούρησε ένα σκαπνί γιατί τρυλούσε. Ήσθιμανε κι' έσφιγγε το χέρι στο πλευρό. Σάν μπόρεσε να πάρη την άναπνοή του μίλησε.

— Είσαστε χριστιανοί;

Ο Γέρος κατέβασε το κεφάλι.

— Κλείστε τη πόρτα, ελεη. Ο Θεός με βο-ήθησε.

Κλείστε τη πόρτα, θέλω κάτι μυστικό να σάς πω... Σε λίγο ρώτησε.

— Μήπως μάς άκούει κανείς;

— Όχι, ελεη ο Γέρος, μίλα.

Η Ρήνα όρθια τόν κυτίαζε. Τά νερά στά-ζανε άπάνωθεν τόν και το χέρι του δεν άφινε το πλευρό. Κότταζε γύρω του άλλη μία φορά κι' ελεη σιγά.

— Είμαι άνηγευτής 'Ελλην. Το ήπικό βοί-σκειται πίσω από τ'αμπέλια στον κάμπο. Μας στείλανε να κάνουμε άναγνώριση επειδή μάς εί-παν πως ο έθνης έχει πιασμένο το Γεφύρι.

— Οί Τούρκοι; ελεη ο Γέρω Βασίλης.

— Ναι οί Τούρκοι, τούς είδαμε, έχουνε προ-δοτικά κοιμένο το γεφύρι για να γκρεμιστή. Γυρίσαμε σιγά-σιγά στο στρατόπεδο. Κατά τη ρεμματιά εινε ακόμη κρυμμένοι Γκέγκηδες. Δεν τούς είχαμε δη! πριν τούς νειώσουμε μάς πυ-ροβολήσανε. Ο σύντροφός μου που πήγανε σύνοριζα γκρεμιστηκε μέσα, έγω εύτυχώς έπεσα πλάι. Η σφαίρα μ' έχει πάρει έδω.

— Έδείξε τη πληγή του στο πλευρό.

— Σκυλότορκοι! μουμούρισε ο Γέρος. Η Ρήνα έκρυψε το πρόσωπό της να μη δη αί-ματα. Αδώς επανέλαβε ψυχρός.

— Τάλογα φρίγανε όταν πέρασε ή ζάλη σύ-δρα αγγίλα-αγγίλα, το πρώτο σπύτι ήταν το δικό σας.

— Άνέπνευσε βαθιά, δάγκασε το χέλι από πόνο. Δεν ήθελα για να με σώσετε ούτε να με γιαιτρέψετε, έμένα με φάγανε, ελεη κυττάζοντας πικραμένα τη πλευρά του. Μά πρέπει να είδο-πούήσουμε τόν Ταξίαρχο να μην περάση τη κοιμένη γέφυρα. Θα γράφω και θά το πω κάποιος. Έγώ δε μπορώ να τρέξω αλλιώς θά πηγαίνα.

— Εγώ, ελεη ο Γέρος.

Κούνησε ο άνηγευτής το κεφάλι.

— Όχι έσύ, δεν μπορείς να τρέξεις και πρέ-πει να τρέξη και να πετρή ο ταχυδρόμος. Οσέ σκοτούσανε άδικα. Ούτε σν ούτε ή κόρη σου μπορείς, ένας νέος χροϊζέται..

Η φωνή του δεν άκούγονταν πιά καθαρά..

Η Ρήνα όρθια στριφογύριζε άνυπόμονα τά χέρια της..

— Ο Τάσης ελεη αινίδια.

— Ναι ο Τάσης ελεη μαζί κι' ο Γέρος.

Σε λίγο ή Ρήνα σφιγγοντας το χαστάκι με τις λίγες λέξεις έτρεξε στο χωράφι να βρή τόν άρραβωνιαστικό της.

— Αχός ο άνηγευτής ξεπλωμένος στο κρεβ-βάτι χαροτάλενε..

Μαύρος ο ουρανός κι' ή βροχή όσο πύγαινε πιά ραγδαία. Η Ρήνα είχε ισοαφέρει και τά πόδια της βουτούσανε σ'α βρογμένα χωράφια.

Τέλος τόν ελεη. Τυλιγμένος με τη κάτω του κατί διόρθωνε στην άκρη του φράχτη. Έβαλε τά χέρια εις το στήμα της και τόν φώνεζε.

— Τάσση!.. Τάσση!..

Σήκωσε το κεφάλι. Παράτησε εύθις τη δι-κέλλα κι' έσπευσε.

— Τάση, τού ελεη, πρέπει να σώσης το στρα-τό. Έκείνος δεν κατάλαβεν.

— Έξηκολούθησεν.

— Άλλο παλληκάρι του χωριού μπορούσε να πάη, μά θέλω έσύ να το κάνης αυτό. Έσύ που θά γίνης δικός μου..

— Έκείνος γέλασε από ειχαρίστησι μά δεν κα-τάλαβε ακόμη.

Και τότε τού έξηγήσε για τόν άνηγευτή, και για το γράμμα που θά πήγανε αιδός στο 'Ελ-ληνικό στρατόπεδο. Θα περάσει τ' αμπέλια το γεφύρι και τις μεγάλες ρεματιές. Στο κάμ-πο θ' άπαντήσης τούς 'Ελληνες.

— Έκείνος άχρίασε.

Στο Γεφύρι εινε οί Γκέγκηδες!

Το έβρο, ελεη αδιάφορα ή Ρήνα και προ-σέθεσε.—Πρέπει να τη νύχτα να τώχουνε.

— Άφρονες έτρεμε.

— Τάση, τού ελεη, φοβάσαι;

Δεν άπήντησε.

— Τάση, άντρας είσαι, θέλεις να πάω έγώ μία γυναίκα; Κ' έκανε ένα βήμα στα πίσω..

Της άπασε το χέρι.

— Δώσε το, ελεη, δώσε το θά το πάω, τού-κίζομαι.

Της έσφιξε σπασμωδικά και συγκινημένα το χέρι κι' άπομακρόνηθε.

Τόν ελεη να πέση τόν κατήφορο, πηδώντας έλαφρώ τά ρούακια που κατέβαζε ή βροχή.

Και τότε την έγκατέλειπε το θάρος και με μιάς την πήρανε τά κλάμματα..

Κατέβηκε όλο τόν κατήφορο δίχως να στα-θή. Η βροχή είχε παραιώσει τά χρώματα κι' ή πέτρας άσπρες ξεμυτίσανε σουβλερές. Όπου ή-τανε γούβες τά νερά λιμνάζαν βαιμένα από τά κοκκινοχρώματα. Η σάλες αλλεπάλληλες έ-ραζαν την επιφανεία τους σάν νάδωγνε κά-ποιος μικρές πετρίτσες. Γύρισε κατά τόν έ-λαιώνα. Έκει μέσα μία θανάσιμη σγή βασι-λευε, ή έληξέ σκαφτές ησούζαν..

— Ω! πως χτυπούσε ή καρδιά του, να μπορούσε να μείνη εκεί στη γαλήνη τού έλαιώνα... Μά όχι έπρεπε, έπρεπε..

— Θεέ μου, ελεη μόνο. Και τρέβησε πιά κά-τω..

Καθώς περνούσε μπρός σ' αμπέλια και πο-ιους όρθιόθηκε πίσω από τούς φράχτες και φώναζε:

— Έεεε! ι που πάας;

— Τρώμαξ και στάθηκε αψιδισμένος. Μά καθώς άναγνώρισε το Μίχο, το ψυχοπαίδι τού Σπανού, ησούζασε.

— Τάσση!.. Στάσση!

Δεν άπήντησε παρά έξηκολούθησε να τρέ-ξη.

— Μουρέ! ι, ελεη εκείνος, και κώηκε πιά-θως μέσα σ'αμπέλια.

Πηλίσιασε στο Γεφύρι. Μέσα στη χαράδα στις βατομουριές ήσανε κρυμμένοι οί Γκέγκη-δες. Στάθηκε μία στιγμή. Έβγαλε τά χοντρά παπούτσια του, πέταξε τη κάτω κι' άρχισε να κατεβαίνει σύροζα με το γκρεμό. Η βροχή ξαναπήρε να πέφτη ραγδαία.

— Άτιμο νερό, ελεη μέσα του.

Τά βράχια γλυστρούσανε. Κάποτε σάν πά-ρη κοινούσε καμιά βατομουρία θαρρούσε πως θά ξεπροβάλλε ένας άγριος 'Αρβανίτης με το όπλο. Μία στιγμή στραβοπάτησε και μία με-γάλη πέτρα κύλισε πηδώντας με κρότο στο πο-τάμι.

— Προδώθηκε, χάθηκε, σκέφθηκε ο Τάσης. Κ' έβριε καρφωμένος χωρίς άναπνοή.. Ένα, δυό.. τρία.. πως περνούσανε άργά τά λεπτά!

— Άκουσε τόν παφλισμό τού νερού στο πέσι-μο της πέτρας.. Κ' ύστερα πιά τίποτα.

— Ένα πονάκι μόνο πέρασε μόνο πηδώντας, απ' αυτά που τρέχουνε στις λίμνες με τις κι-τρινες μακρυές ουρές.. Τόπου, τοίπου.. Και τί-ποτα άλλο.

Δεν τόν είχαν καταλάβει και τότε γλύστη-σε, γλύστησε, πέρασε πέτρα πέτρα, κι' άμα έφθασε στην άλλη όχθη τούβαλε στα πόδια Σε λίγο άρχισε να διακρίνη μακριά στο κάμπο να κουνιούνται σάν μυρμήγκια τάλογα τού 'Ελ-ληνικού ήπικού..

Η Ρήνα άνυπόμονη γύριξε μέσα στη σκε-τεινή κάμαρα. Μία κανηλίλα έρχοιγε σ' όια τ' άντικείμενα ένα θαμντό φως.

Πήγαινε από τη πόρτα ίσαμε το κρεβάτι κι' από κει έναγυρίσε.

— Δεν έρχεται, έλεγε δεν έρχεται τί να ένε;

Η νύχτα είχεν άπλωθή έξω κι' άνεμοσκόφος σάφαινε τά σύννεφα. Μιάν άνησυχία τη κατέ-τρωσε.

— Τι έγινε ο Τάσης! Κατά τις έξη είχε ο-κούσει καμιά δεκαριά πυροβολισμούς και τί-ποτα άλλο.

— Άχ! Θεέ μου μην τόν είχαμε σκοτώσει!.. Αυτή θά γινότανε ατία του χαμού του, αυτή τόν είχε άναγκάσει να πάη, εκείνος δεν ήθελε!

Μέσα στη κάμαρα, στο κρεβάτι άπάνω ο άνηγευτής είχεν έκπνευσει. Αχός με τά χέρια στο στήθος και το μέτωπο, κατάλευκο σάν λαμπροό φαινότανε κάτι να όνειρευότανε. Κάπ-ωραίο κάτι πολύ ώροίο!

— Πατέρα, ελεη τέλους ή Ρήνα, πάω να δώ.

Και γοργίς να περιμένη την άπάντησι άνοίξε τη πόρτα και πήρε τόν κατήφορο για τόν έ-λαιώνα. Πώς τάραξε ή ψυχή της!

Πέρασε το δρόμο με τά μυτερά άσπρα γα-λίκια, τις γούβες και τά λιμνάζοντα κοκκινο-χρώματα. Τώρα μέσα στην ήσυχη πορροήνη έ-παινε. Απέναντί του μόνο τ' άστράζαζα που γλυστρού-σανε άνάμεσα από τά σύννεφα καθαρήςφύλας.

Στόν έλαιώνα ή έληξέ σάν σιαχάρα άπλω-ναν τά σχοινιά όλο κόμπους κλαριά τους.

Πέρασε το φράχτη έκει που τόν είχε φω-νάξει ο Μίχος. Αίφνης σκίσησε. Η καρδιά της μέσα στο στήθος της σάν να ξεκαρφύ-θηκε με μιάς..

— Έκει κάτω μέσα σέ μία γούβα από λάσπες ήτανε ένας δύσχος άνδρας!..

Θεέ μου.. Τάση, Τάση!

Και θέλησε να τρέξη..

Ο αέρας φυσούσε μέσα από τις βατομου-ριές τού ποταμού.

Της ήρθε να καθήση να πέση χάρω εκεί

ΤΑ ΝΟΤΙΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΙΗΣΙΣ ΓΝΩΜΟΝ ΚΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΝ

Μέχρι 'Αβόν; Μέχρι Καλαμά; Ή μέχρι Πρεβέζης; — Το σχέδιόν μας, ή σέννα και ή σάμα.—Οί 'Ελ-ληνικοί αρμυρσμοί της 'Αλβανίας.—Όχι τά Γιάννενα, αλλά και το Βεράτιον.—Ευεντεύσεις και γνώμαι.

Τι εινε αυτό το ζήτημα τών Νοτίων όρίων της 'Αλβανίας, το ήτοιν προεκλάσει το άντι—'Ιτα-λόν μοιχοτάξ και άπέλει να λάβη σοβαράς διατάσεις.

Περί τίνος άκριβώς πρόκειται;

Πολλά γράφονται εις τάς έφημερίδας—'Ελλη-νικάς και ένας,—άλλ' ουδέν καθαρόν και διαυ-γές, ώστε καθένάς να καταλάβη την θέσιν τού ζήτηματος.

Πρόκειται μέλαια περί τού καθορισμού τών ό-ρίων της 'Ηπειρου και της 'Αλβανίας.

Αλλά το ζήτημα αυτό, το έκ πρώτης έψεως έκτετατόν, εινε σοβαρότατον, επειδή εις αυτό χύνον την ορίστα τους βλέψεις, φιλοδοξεία και συμφέροντα κρατών μεγάλων και μικρών.

ΑΛΘΗΣ ΛΑΥΡΙΝΘΟΣ

Είς τά σχολεία όλοι μας έμάθαμεν ότι ή 'Η-πειρος και ή 'Αλβανία εινε χωριστά χώραι.

Μά έβδάζαν ότι οί 'Αλβανία καίται Βορείως και ή 'Ηπειρος Νοτίως. Πολλοί δε μένουνι σύμ-φωνοι εις τό ότι ο ποταμός 'Αβός, πών βορείως της Αιλλών, εινε το φυσικόν όριον τών χωρών τούτων.

Αλλά αυτό δεν άρκει διότι νοτιώτερον γίνονται τά όρια και πρós ανατολάς ουδέν όριον γινώσκον τών χωρών τούτων.

Οί έχοντες έμως άντίθετα συμφέροντα από ή-μεις ισχυρίζονταν ότι σχεδόν όλη ή 'Ηπειρος ή-πάταται εις την 'Αλβανίαν. Και έτσι υπάρχουν χάρται Εθνοπαϊικοί—ίδιας Αυστριακής και 'Ιτα-λικής—ονομάζοντες 'Αλβανίαν και την Πρέβεζαν άκρην..

Ο τούτους ισχυρισμός παύει βέβαια να εινε ισχύς, άφού υπάρχουν 'Αλβανοί και οί έποιοί ήτοιν την 'Αλβανίαν χώραν έκτεταμένην από τού Νέβι—Παζάρ μέχρι της... Θεσσαλονίκης και της Καλαμπάκας!

Επει ο καθορισμός τών όρίων της 'Ηπειρου της 'Αλβανίας εινε ένας αληθινός λαθύνισος.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ

Ας έλθωμεν όμως τώρα εις τά πραγματικώ-τερά όρια, άφού εις τάς γεωγραφίας και εις τάς σύγχρονάς μελέτας τά όρια της 'Αλβανίας εινε τό-σων έκαστος.

Και ήτοι άς έξετάσωμεν τά όρια της 'Ηπειρου όπως τά καθορίζει ή Κυβέρνησις μας.

Α' όριοι ήτοι της 'Αλβανίας προς την Ανατολήν τού Λονδίνου καθόρισται τά όρια της 'Ελληνικής 'Ηπειρου εις το έλαχιστόν αυτών ό-ριον, ός έξης:

Από τού κόλπου Γραμκαλά (βορείως της Χει-μάρας) πρós το Τεπελέν! έκείθεν πρós την συμβολήν τών ποταμών Δρίνου και 'Αβού και έπειτα διά τών ρεθρων τού 'Αβού μέχρι Κλει-τούρας κατόπιν διά τού όρους Δαγκλί ής την λεκάνην τών ποταμών Δαδολί και Σκουμπή μέ-χρι της λίμνης 'Οχρίδος.

Τά όρια αυτά σημειώνομεν εις τόν χάρτην μας άπέναντι με τά σημεία ++++++

Η 'Ελλάς τά όρια αυτά άφού τά όρισε με

πόνο βρισκόνταν. Της ήρθε να φωνάξη μά πι-νύουσε. Μάεμε τις δυνάμεις της κι' έτρεξε κοντά του.

Πεσμένος μπρούμυτα ήτανε κρύος κρύος.. Τά κεφάλι του ματωμένο βουτούσε στα λά-σπαινα νερά.

Και τότε κλιγόντας γοερά ή Ρήνα, έσχυψε, τόν γύρισε, σήκωσε το κεφάλι του και άπάνω τούς λάσπες και τά αίματα που στόλιζαν τ' άναμμένο μέτωπο τού έδωκε το πρώτο, το ύστερο φιλά.

Στι μορφή του άνθιζε το ίδιο χαμόγελο που σπλάζε και την όψη τού Άνηγευτού.

Και τόν φώναζε γλυκά... Τάση... Τάση..

Η Δύσα όλημένη μά περιφάνη μαδούσε

την πένη τά έπεσφράγισε και με την πάλα! Και ήδη ο στρατός μας, ο νικηφόρος στρατός της 'Ηπειρου εθίσσεται εις τά όρια ταύτα και τά φυλάσσει.

ΑΙ ΑΝΤΙΠΡΗΞΕΙΣ

'Αλλά με όλον το τετατωμένο του γεγονότος υπάρχουν και αί άντιπρήξεις.

Η Αυστρία ζητεί να μείνη ή 'Ελλάς μέχρι

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἰσχυρὴς τῆς τῶν Π. Μητροπολιτῶν καὶ ὅπισθεν οἱ ἀξιοματικοὶ φέροντες εἰς χεῖρας τὰ παράσημα τοῦ Βασιλέως. Ἀμέσως ὅπισθεν τοῦ Π. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν διακρίνεται τὸ Λάβαρον τῆς Ἁγίας Λαύρας.

ἡ Διάδοχος τῆς Σερβίας Ἀλέξανδρος παρ' αὐτὸν ὁ Λιάδοχος τῆς Βουλγαρίας Βόρις καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ ξένοι πρίγκηπες καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Κρατῶν

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

"ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,"

16 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είχε δύο 'ίππους Ιππασίας, ένα υπηρέτην, τὸν ὅποιον ἔφερον ἐκ Λονδίνου, καὶ ἄμαξαν ὑπ' ἐνοίκιον.

Ἐπρογενεαίευν ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἐδεύετο εἰς τὰ ἐστιατόρια τοῦ συρμού, ἐσθλῶς τακτικά εἰς τὸ δάσος καὶ εἰς τὰς πρώτας παραστάσεις τῶν θεάτρων, ἐγνώριζεν ὅλους τοὺς Παρισίους, δηλαδὴ τὴν κοινωνίαν τῶν βουλευτῶν, καὶ εἰσέρχεται εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας.

Δὲν εἶχε ποσὸς φίλους ἐπιστηθίους, δὲν ἐδέχοντο ποτὲ εἰς τὸν οἶκόν του τοὺς συντρόφους τῶν διακεδασμένων του, καὶ ἀποσιώζετο συχνάκις, χωρὶς νὰ πῇ πού ἐπήγαιναν.

Ἦτο ὁμοῦ ἀκριβὴς εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν τοῦ παιγνιδίου, ἔδιδε καλὰ συμβουλὰς, καὶ ἦτο λίαν ὑποχερωτικός.

Οὐδέποτε ὑποσχεζόμην προκειμένου περὶ μοιρολογίας καὶ προσεφέρετο εὐγενὲς πρὸς τὰς κυρίας.

Δὲν ἦτο οὔτε φίλος, οὔτε καυχηματίας, οὔτε φίλος, καὶ ἡμπούειτο κανεὶς νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἐγγυησίαν του.

Διὰ τοῦτο ἔθεαρετο ὡς χρηστὸς καὶ εὐγενής, οὐδεὶς δὲ ἐπληροφόρηθη ποτὲ περὶ τῆς καταγωγῆς του.

Ὁ θυμὸς τοῦ ἐσέβετε αὐτὸν πολὺ, καὶ οὐδὺλος ἐξεπλήττετο, βλέπων ἐνὶ τοῖς ῥοχμοῖς παρὰ τὴν πλουσίαν καὶ σεβαστὴν ἐνοικιασθῆ τοῦ πρώτου πατώματος ἀνθρώπους πενήτρως ἐνεδυμένους.

Ὁ κύριος δὲ Τιντομερβραὶ ἠρέσκειτο νὰ κάμνῃ ἀγαθοεργίας, καὶ ἡ γῆμη τοῦ ὡς ἀνθρώπου φιλελεῖμονος ἐξέτετεν αὐτὸν ὡς ἐπισημῶν τῶν κατ' οἶκον ἔπαυτων.

Ὅταν ὁ Πιεδούσης ἦλθεν ὅπως τὸν ζητήσῃ διὰ τὰν δόνησιν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ, ὁ ἀγαθὸς θυμὸς ἐξέλαβε τὸν μετ' αἰσχύνης καὶ χιτωνίαν ἀστυνομικὸν ὡς πτωχὸν ζητοῦντα βοήθειαν ἐν ὀνόματι τῆς ἐν λογίᾳ γυναίκος του καὶ τὸν ἀνέειλε ὅπως τέκνον του, καὶ ἐδάμασε τὴν καλοκαγαθίαν τοῦ πλουτοῦ ἐνοικιαστοῦ του, ὁ ὁποῖος ἐπῆγαινε τὴν ὁδὸν ὥραν τῆς πρωίας νὰ ἐπισκεφθῇ ἐνδεῖα οἰκονομία.

Τρεῖς ἡμέραι εἶχον παρέλθει ἀπ' οὗτου ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας μετεβίβασε μέρος τῆς ἐξουσίας του πρὸς τὸν ἀνγενετήν τῆς δούδ Γοδώ.

Ὁ ἐνάμιλλος οὗτος τοῦ γένοντος Λεκὸς δὲν παρημέλει ποσὸς τὴν ὑπόθεσιν.

Ἐνθρῆναι καὶ ὁ ἴδιος καὶ διὰ τῶν ὁργάνων του διὰ τὰ ἀποφύγῃ δὲ τὰς συχνὰς εἰς τὴν Διεύθυνσιν ἐπισκεψεις, συνήντα κατ' ἐκάστην, πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Μαγδαληνῆς, ἡ εἰς τὰς ἡλύσια Πεδία, ἡ εἰς τὴν πύρρον, ἀναλόγως τοῦ καιροῦ, ἀνθρώπων μετρίως, ἀλλὰ καθαρῶς ἐνδεδυμένους, ὅπως τοῦ ἐξήτει ν' ἀνάγῃ τὸ τοιγάρον του καὶ ἐκπορεύετο τῆς περιστάσεως ν' ἀνταλλάξῃ μετ' αὐτοῦ μερικὰς λέξεις.

Ὁ διαβότης οὗτος, ὅστις ἦναι τε τοιγάρον του ἐν μέσῳ ὁδῷ, ἄλλοτε μὲν ξὺν, ἄλλοτε δὲ ἐκεῖ, πάντοτε ὁμοῦ κατὰ τὰς δύο ἀκριβοὺς, ὁ δὲ Πιεδούσης, τοῦ ὁποῖου ὁ ἐξῆλος ἐξισοῦτο πρὸς τὴν ἀκριβείαν, διότι εἶχεν ὁμῶς νὰ ἐπανεστῇ τὸν φωνά, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἐμπαιξέ, δεῖξαι εἰς αὐτὸν ψευδὴ χάτην ἀστυνομικοῦ ὁργάνου.

Ὅθεν τὴν τρίτην ἡμέραν, εἰκοσι λεπτὰ πρὸ τῆς τακτικῆς ἡμερησίας συνετελέσθη, ὁ κύριος Τιντομερβραὶ ἦδη ἐτοιμος διὰ νὰ ἐξεέλθῃ, ἀνεδίει ἐγγράφια τινὰ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του.

Πρὸ μικροῦ εἶχε συνομιλήσῃ μετὰ τινος οἰκονομοῦ, τὴν ὅποιαν ἔφερον ἐξ Ἀγγλίας, ὅπως ἐπιτηρῇ τὸν οἶκόν του, καὶ ἡ τις εἶχεν ἀφελὴ εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ὑπηρετοῦ του, ἐπίσης Ἀγγλοῦ τὴν καταγωγὴν πλὴν ἀρχαίου ὑποκειμένου.

Ἡ ἐκ τοῦ πέραν τῆς Μάχης οἰκονομὸς αὐτὴ δὲν εἶχεν ἀκόμη καταστῆ ἐνημέρωτος τῆς ὑπηρεσίας, ὡς ἐκ τούτου ὁ εὐγενὴς τῆς δούδ Γοδώ, ἐθεώρησε καλὸν ὅπως δώσῃ εἰς αὐτὴν λεπτομερεστάτας ὁδηγίας, καὶ ἀπὸ φόβου μήπως δὲν προσφάσῃ τὸν Πιεδούσης, ἔσπευσε νὰ διέλθῃ ἐν βίᾳ ἐγγράφια ἐκτεθειμένα ἐπὶ τοῦ γραφείου του.

Τὰ ἐγγράφια ταῦτα δὲν ἐφαινότο ἀναφερόμενα εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς δολοφονηθείσης γυναίκας, διότι τὸ μᾶλλον προσείκοντο εἰς τὰ πλέγματα ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων ἡτο γενεαλογικὸν δένδρον, σχεδιασθέντα διὰ γραφίδος.

ἐπὶ φύλλον χάτην, μεγάλου μεγέθους.

Ὁ κύριος δὲ Τιντομερβραὶ παρατήρησε αὐτὸ μετὰ τῆς προσοχῆς, ὡς ἐάν ἦτο τὸ γενεαλογικὸν δένδρον τῆς ἰδίας αὐτοῦ οἰκονομίας, παρέλαβεν αὐτὸ μετὰ περιγρηγνῶν ποικιλοχρῶμων ἐκ τῶν ἐπ' αὐτὸν ἐπισήμων σφραγίδων, καὶ ἐλάμβανε σημειώσεις ἐπὶ τινος σημειωματαρίου, ὁπερ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του.

— "Ὅλα εἶνε ἐν τάξει, ἐπιθυμοῖεν, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν ταύτην, καὶ ἡ τάξις τῆς κληρονομίας εἶνε καθαρὴ κατηρημένη.

Ὁ Ἰάκωβος Ὁ—Σολιβάν, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε τὸ ἔτος 1811 εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, εἰς τὴν πόλιν Ποννά, τῆς περιφερείας τῆς Βομβάης, εἶχε τέσσαρας ἀδελφούς, τὰς ὁποίας δὲν εἶδε πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου του.

Ἀπέθανεν ἀτεκνὸς καὶ δὲν εἶχε ποτὲ νυμφευθῇ. Δὲν ἔφησε διαθήκην καὶ ἡ περιουσία του, κατατεθειμένη στὴ Τράπεζα τοῦ Λονδίνου, ἀνέχεται σήμερον, συμπεριλαμβανομένην καὶ τῶν ἐπιτοκίων, εἰς τετρακοσίας χιλιάδας λίρας στερλίνων, δηλαδὴ κατὰ περισσώτερον τῶν δέκα ἐκατομμυρίων σφράγιον.

Ἐκ τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ δύο ὑπερβρέθησαν εἰς Γαλλίαν καὶ αἱ δύο εἰς Ἀγγλίαν, κατὰ τὴν πρώτην Ἰανουαρίαν τοῦ ἔτους ἐκεῖνου, δὲν ἔμεινον παρὰ μόνον τέσσαρες ἀπόγονοι, διαφύροντες βραβείων ἐκ τῶν ὁποίων τρία θῆλεια καὶ ἓν ἀρρεν.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς κληρονόμους αὐτοῦς, κανεὶς ἀπὸ ἐκεῖνους τοὺς ὁποίους κατέγονται ἐλαβε ποτὲ μέτρα διὰ νὰ λάβουν κατοχὴν τῆς περιουσίας αὐτῆς, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι δὲν ἐγνώριζον τὴν ὑπαρξίν τῆς, καθότι ὁ πρὸς πάππον θεῖος αὐτῶν, ὁ λοχαγὸς Ὁ—Σολιβάν, ἐπλούτισεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἑταιρείας τῶν Ἰνδίων, καὶ πρὸ πολλοῦ εἶχε διακόψει πᾶσαν σχέσιν μετὰ τῆς οἰκονομίας του.

Μεταξὺ πλείωνων συγγενῶν, ὁ πλουσιωτέρου βαθμοῦ κληρονόμος ἀποκλείει ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ὁ ἀποθανὼν μεταβίβασε, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, τὰ δικαιώματά του εἰς τὸν ἀμέσως ἐπομένον βαθμὸν ἐπιζώντα, καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τοῦ πλείου ἀποικειμαχουμένου.

Νὰ ὁρῶναι ὑπόθεσις ὑπόθεσις ἀπὸ ἐκεῖνας ποῦ δὲν ἀνέλαβεν εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν ὁ γέρον Λεκὸς.

Ἀς δοῦμε τώρα τὰς σημειώσεις τῶν κληρονόμων τοῦ Γαλλικοῦ κλάδου.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἔχω παρὰ μόνον γι' αὐτοὺς ν' ἀσχοληθῶ.

Ἀριθμὸς πρώτος.

Θρησκεία Λεκόντ, κόρη ἀνήλικος τοῦ μακαρίου Λεκόντ, τραπέζισσα στὸ Παρίσι, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀπὸ τὴν μητέρα του ἔγγονος τῆς Γεωργίας Ὁ—Σολιβάν, προσηυτέρως ἀδελφῆς τοῦ λοχαγοῦ.

Ἀριθμὸς δεύτερος.

Παυλίνα Βερνιέ, γυναίκα τοῦ Πέτρου Κάμπρεμο, καὶ κόρη τῆς Αικατερίνης Βερνιέ, τῆς ὁποίας ἡ μήμη Ἐλισάβετ ἦταν ἡ μικροτέρα ἀδελφὴ τοῦ ἀποθανόντος Ὁ—Σολιβάν.

Ἐἵνε γνωστὸν ὅτι ἡ Θρησκεία Λεκόντ ἔζη, ὅτι καθέται μαζί μετὰ τὴν μητέρα της εἰς τὴν Βουλὴν παρὰ τὸν Σηκουάνα, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἐνηλικισμένη τῆς δὲ γείνη κυρία μεγάλως περιουσίας.

Αἱ πληροφοροὶ διὰ τὴν Παυλίαν Βερνιέ εἶνε ὀλιγοτέρον σαφεῖς.

Δὲν εἶνε βέβαιον ἀν' ἑξ, ἀλλ' ἂν ἀπέθανε, ὑπάρχει πιθανότης, ὅτι ἔφησε μίαν θυγατέρα.

Ὁ σύζυγός τῆς εἶνε ὑπάλληλος εἰς τὸν σιδηροδρόμον τῆς Ὁρλεάνης.

Ἐχὼ καιρὸ γὰ νὰ κάμω ἐπισκεψίμῃ εἰς τὰς δύο αὐτὰς κληρονομίας, σήμερον μετὰ μεσημβρίας, ἀφοῦ συνομιλήσω μετὰ τὸν Πινδούσην, ἔσπειν ὁ κύριος δὲ Τιντομερβραὶ, ἐγκλίμενος τὸ γενεαλογικὸν δένδρον καὶ ἄλλα ἀποδεικτικά ἐντὸς μυστικῆς θήκης τοῦ γραφείου του.

III

Ἀφοῦ διεγράφετο τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας του, ὁ Τολβιάς ἐτελεῖ τὸν ἡσίοχόν του νὰ τὸν περιεμνῇ εἰς τὴν γωνίαν τῆς παρόδου Γαβριήλ μετὰ τῆς ἀμάξης, τὴν ὁποίαν ἐκράτει ὑπὸ μηχανοκίνητον καὶ ἡ ὁποία ἀληθῶς εἶχεν ὥραιον ἐξωτερικόν.

Κατόπιν ἀφοῦ ἀπηύθυνε ἀκόμη μερικὰς ὁ-

δηγίας εἰς τὴν νέαν οἰκονομίαν τῆς οἰκίας του, ἐξῆλθε πεζῇ, καὶ ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὴν πλατείαν τῆς Ὀμονίας, ἐλαβε τὴν ὁδὸν Σέι, ὁποῦ διέλθῃ ὁπισθεν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μαγδαληνῆς.

Εἶχε τὴν πρόνοιαν ν' ἀνάγῃ σιγάρον, ὁ δὲ Πιεδούσης, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπεριμένεν εἰς τὸ συμφωνηθέν μέρος, δὲν ἔλειψε νὰ τοῦ ζητήσῃ ν' ἀνάγῃ.

Ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα ἦσαν κατάλληλαι πρὸς συνομιλίαν, διότι ὁ πνέων ψυχρὸς ἀνεμὸς ἀπεδίωκε τοὺς διαβιάτας, καὶ ἡ πλατεία, ἐνθα ἀπολῆγει ἡ ὁδὸς Τρουσσάν, ἦτο ἄρητος. Ὁ κορυφὸς διαβιάτης, τὸν ὁποῖον ἐκάλουν κύριον δὲ Τιντομερβραὶ, ἦδυνάτο, ἀνευ φόβου νὰ παρατηρήσῃ ὑπὸ τινος τῶν πολυαριθμῶν φίλων του καὶ χωρὶς μάλιστα νὰ ἐνοχοποιηθῇ πού, νὰ παρατείνῃ πλεόν τοῦ συνήθους τὴν συνομιλίαν του μετὰ τοῦ ἀριμίου 29.

Ὁ Πιεδούσης εἶχε γείνει ὥραιος. Μὲ τὸ μακρὸν ἐπιχρυσισμένον, ἐσθρῶνον ἐπὶ τοῦ στήθους, μετὰ τὸν πλατύνον πλύν του καὶ μετὰ τὴν γαβδὸν του τὴν ἐπύχρυσον κατὰ τὴν λαβὴν ὥραιος μετὰ ἀρχαίων στρατιωτικῶν, καὶ ἐπειθὶ, πρᾶγματι εἶχεν ὑπηρετήσει εἰς τὸν στρατὸν, δὲν καθυστέρει οὐτε διὰ τῶν τρόπων οὐτε διὰ τῆς παραστάσεως.

— Τί νέα ἀπὸ τοῦ σπεί; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Τολβιάς.

— Τίποτε. Ἐτελείωσαν τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν κληρονομίων, ἀλλὰ δὲ βρῆκαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ σπιδροχὰ καὶ φορέματα γυναικεία. Ὅρα ὁμοῦ ἀσπιδροχὰ, φαλματάδες, μεταξωτὰ, βελούδα καὶ ὅτι ἄλλο θέσι. Πρέπει νὰ ἦσαν, καθὼς φαίνεται, ἀρκετὰ πλουσία ἡ φιλενάδα, καὶ ἔχω τὴν ἰδέαν, πῶς τὴν σκοτώσανε γὰ τὸν παῖδα.

Δὲν ἀνεκάλυψαν κανένα χαρτί οὔτε σὺ φορεματὰ τῆς οὔτε σὺ σῆτι τῆς.

— Κανένα. Ἦταν πονηρὸς ἀνθρώπος αὐτὸς ποῦ ἐκάμε τὴν δουλειά. Ὅλα τὰ ἔκαμε καὶ δὲν ἔμεινε ἄλλο παρὰ ἡ σκάτη στὴ θεομάρτυρα. Μ' ὅλα ταῦτα ὁ ἀρχηγὸς κατώρθωσε νὰ βρῇ ἓνα κομμάτι φακέλλου πρὸς ὑπάρχει γραμμὴν ἐνα μέρος τῆς διευθύνσεως: «Κυρία Μαρία Φαούτ...» Ἐξέρετε πῶς ἡ γυναίκα ἦταν γνωστὴ στὴ γειτονιά μετὰ τὸ ὄνομα αὐτὸ... Φαίνεται ἀκόμα τὸ γραμματόσημο... Τὸ γράμμα ἔρχεται ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀπὸ τὸ σταθμὸ τῆς πλατείας τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου.

— Τὸ φύλαξαν αὐτὸ τὸ κομμάτι.

— Μάλιστα, ὁ ἀρχηγὸς θὰ σὰς τὸ δεῖξῃ μόλις ἔρθετε στὸ σπεί.

— Ξέρουν τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς οἰκίας;

— Ὅχι ἀκόμα, γιὰ οἱ φόροι εἶνε πίσω ἓνα χρόνον. Ὁ δημόσιος εἰσπρακτὴς τοῖς πᾶς ἐδεῖξεν στὸ Λονδίνο φρενιτικὴν κατοικίαν καὶ ὁ ἀρχηγὸς μετὰ διέταξε νὰ σὰς πᾶς, πᾶς λογαφίσει σὲ σὰς γὰ νὰ λάβετε πληροφορίες ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν.

— Ἐγγράφια ἦδη.

— Μοὺ σύστησαν ἀκόμη νὰ σὰς πᾶς ὅτι τὰ ἔχην τὴν ποδὶν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἦλθε τὴν Κυριακὴν τὴν νύκτα, δὲν εἶνε τὰ ἴδια μετὰ ἄλλα...

— Αὐτὴ εἶνε λεπτομέρεια μικρὰς σπουδαιότητος, εἰπε νοηλῶς ὁ Τολβιάς. Ὁ ἀνθρώπος ἦλλαξε ἴσως ὑποδήματα. Δὲν ἔγινε ὁκνηρὴ ἡ ἀναγνώρισις Μόργκ; προσέθεσεν ἄμεσως.

— Ὅχι. Ἡ καρβονιάσισσα ἦλθε μετὰ τὸν ἄνδρα τῆς, ἀλλὰ δὲν εἶταν τίποτε πού ν' ἀξίῃ τὸν κόπον.

— Βεβαίονον πῶς ἡ γυναίκα ἔβγαλε ἔξω στανίον, καὶ πῶς δὲν δεγνόνταν σχεδὸν ἔξω.

Εἶδαν ὁμοῦ δύο ἢ τρεῖς φορές ἓνα μεσοκοπο, ποῦ ἔμοιαζε μετὰ τὸν ἀνθρώπον, καὶ τὴν ἑλκεῖται ἡμέρας ἓνα νέο ὥρατο καὶ μετὰ γένεια.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ δολοφόνος, εἶπεν ὁ Τολβιάς μετὰ βεβαιότητα.

Τὸ πιστεύω γιὰ τὴν χαρακτηριστικὰ μοιάζοντων πολλὴ μετὰ τὴν χαρακτηριστικὰ τοῦ μετρηπᾶντ, ὁ ὁποῖος μοῦ μίλησε μυστικῶς στὴν γρύλις καὶ ὁ ὁποῖος μετὰ χαντάκος τόσο ὀμορφα.

— Αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον πρέπει νὰ ξεχωρίσῃς παρὰ μου. Ἄν κατορθώσῃς νὰ τὸν βάλῃς στὸ χεῖρ ὅσῃ σου δώσω ἐξ ἰδίων μου ἓνα χωροτόνισμα τῶν γλιών σφράγιον.

Πιστεύω πᾶς αὐτὸ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σὲ κάμῃ νὰ κινήθῃς. Τρεῖς παντοῦ, καὶ βάλῃς τὰ δυνάτα σου. Μὰ συμπερισεῖς, μπορεῖ νὰ σὲ κάμῃ νὰ τὸν ἀπαντήσῃς.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ
ΤΟΥ ΔΑΝΑΟΥ

Ἡ Ἀκρόπολις αὐτὴ ἐπ' αὐτὸν δὲν εἶνε παρὰ ἓνα φρούριον πρὸς τὸν ἀπλόντονα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Τίποτε ἄλλο δὲν ὑπάρχει γὰ νὰ θυμίσῃ τὴν ἀρχαίαν ζωὴ, σκιάς μόνον καὶ φαντάσματα γυρνῶν στὴς φυλὴς ἀπὸ κάθε ἐποχῆς, σκιάς μὲν τῶν προμυθίων ἀνέκα μετὰ τὴ μάσκα τῆς ἀρχαίας τραγωδίας.

Ἀέτεται ἐπὶ τὴν ἔχτισαν ὁ Δαναὸς, σὺν νὰ ἀπρόβλεπτον εἰς ἐκεῖ ἐπ' αὐτὸν θὰ ὀχυρυνόταν ὁ Δ. Τηλέμαχος καὶ ὁ Μανιάτης Καραγιάννης κατὰ τὸν ἀρχαῖον ὄρθον τοῦ Δράμα. Σὲ δὲ λαοὶ πᾶσι αὐτὰ τὸ ἐνδιαφέρον μας μόνον θὰ ἦταν ἱστορικὸ καὶ ὄχι ἀνθρώπινον. Ζῇ ἀκόμα ἔξω αὐτὸ τὸ παλαιὸν ἀμετάβλητον γὰ νὰ ξέρουμε, εἰς τὸ ἀνθρώπινον εἶνε ὁ ἴδιος. Θρησκεία, πεποιθήσεις, νόμοι δὲν μετέβαλλαν τὴν ἀνθρώπινον ζωὴν τὸσον ποῦ νὰ πῇ εἶνε ἡ αὐτὴ κάτω ἀπὸ τὸ διαφορετικὸν μόνον ἐξωτερικὸν τῆς γνώσεως. Καὶ ἀπὸ τῆς σκοπίας ἐκείνῃ ἐρρεται νὰ μᾶς γοητεύσῃ ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἀγῆλη στὴς κοιτικαῖς τοῦ Δαναοῦ καὶ τῶν λαοῦν.

Ὁ κάμπος ἐκτείνεται πρὸς νότον στὴν καλλιέργειαν, εἶνε καταπράσινος. Ἀσπρα σπιτὰ καὶ ἔξω καὶ καὶ σκορπισμένα σὺν λευκὰ τριαντάφυλλα σὲ πρᾶσον φόντο, τὸν περιτριγυρίζουν. Μὰ τὸ βλέμμα τὸ θαυμάσιον ἡ κορυφὴ τοῦ ἰσομετροῦ Πάρωνος καὶ παρὰ τὴν ἡλιαντὴ ἀκτὴ τοῦ Ἀργολικοῦ καὶ ἀντικρὺ τοῦ ἐνδύσου Παλαμῆδος, ποῦ σκηνώσονται σὺν ἀντίπαλός γὰ τὴν ἡρωική καὶ τὴν δόξα ἀπέναντι στὸ κάστρο μας. Καὶ παρακάτω τὸ ἴσο—Καλέ, μὲ κρύβει τοὺς ἀντιπάλους τῶν τορινῶν νικῶν μας.

Καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ κύμασμα ἀπὸ ἐκεῖ πάνω κινεῖται ἡ φυλὴ σὲ σχήματα, εἰκόνας, θεῖας μορφῆς, σὲ πινελιὰς ἀγνωστές καὶ σὲ μουσικὰς ἀρμονίας τῶν ὅλων ἀνθρώπων ζωὴ καὶ εὐδαιμονία. Ἐγὼ θὰ ἤθελα αὐτὴ τὴ στιγμή ἔλα τὰ μάτια τῆς ἀνθρωπότητος νὰ δύναι αὐτὸ τὸ θέαμα, νὰ ἐκτασθῶν στὴν ἰδέαν τῶν ἀσπίδων ἀκένετων.

Εἶνε ἡ μόνη, ἡ ἐπισήμως στήμνῃ ποῦ ἡ ζωγραφικὴ πρέπει νὰ ὀμιλήσῃ. Μὲ αὐτὴν μόνον λέγει κανεὶς τὰ πέραν τῶν λέξεων καὶ τῶν φράσεων. Μὰ πᾶς ἔχει τοὺς πολλοὺς πεζοὺς τῆς λόγου, μὰ ὅμως ἐκείνα ζωγραφικὰ εἶνε ἡ ἀνεκφραστή, ἀπὸ τὴν ἐκείνα μὲν ἀνθρώπων ἐκείνη καὶ εὐδαιμονία. Ἐγὼ θὰ ἤθελα αὐτὴ τὴ στιγμή ἔλα τὰ μάτια τῆς ἀνθρωπότητος νὰ δύναι αὐτὸ τὸ θέαμα, νὰ ἐκτασθῶν στὴν ἰδέαν τῶν ἀσπίδων ἀκένετων.

Σὲ ἐκείνη τὴν σκοπία τοῦ Δαναοῦ ποῦ εἶνε σὺν προπύργῳ στὴν πόλιν τοῦ Ἀτρέως, ἔμεινα ὥρες καὶ ὅταν πρὸς τὸ βράδυ ἔφυγα, ἐννοεῖται πῶς πᾶς ἀπὸ τὴν φυλὴν μου ἄφησα ἐκεῖ, αὐτὰ ποῦ τὰρά μετὰ χρόνιαν αἰσθητικὴν στήμνῃ νύκτα τόσο ὅσο καὶ τόσο στεγνὸ ἀπὸ τὴν θεοὶ ὀμορφιά του.

Σ. Καρατζᾶς, ζωγράφος

ΕΙΣ ΤΑ ΒΟΔΕΝΑ

Πῶς ἐωρτάσθη ἡ ἄγω-

σις τῶν Ἰωαννίνων

Ἦταν ἀκόμη πρωὶ! Κάποιοι στρατιῶτες ποδῆς στὸ Σηροδρόμικὸ σταθμὸν μᾶς ἔφερον πρῶτος τὴν χαρμάνην εἰδήσιν τῆς πτώσεως τῶν Ἰωαννίνων. Τὸ εἶναι δὲν τὸ φαντάζεσθε ποτὲ!... Οἱ στρατιῶτες τρελλοὶ ἀπ' τὴν δικαιολογημένη χαρὰ τοῦ καὶ ἀλληλοφροσύνῃ ἤρχοντο καὶ μεσοφύγαν τὸ χεῖρ κλαίοντες!... Ἦταν ἀκόμα γῆμη γὰ μᾶς ὅταν ἀρκαῖοι ἠκούσθησαν στὴν πόλιν οἱ πρῶτοι πυροβολισμοί!... Ἄττα λεφτὰ τῆς ὥρας ἦσαν ἀρκετὰ γὰ νὰ κατ' ἡ πόλιν ἐλάνηλη ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς! Ἡ καμπάνη κυριολεκτικῶς ἠρμόσθη ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς πόλεως καὶ οἱ σάλπιγγες τῆς φρουρᾶς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐν τῇ πόλει ἐκτεταμένων λόγων εἰσέρχοντο τὰς κεντρικωτέ

Κυρία μεσσήλιε καλῆς οἰκογενείας καὶ με λαμπρὰς συστάσεις ζητεῖ θέσιν Οἰκονόμου ἢ συνοδοῦ τε ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ εἴτε ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ. Ληροφορεῖαι εἰς τὸ Λογιστήριον τῆς «Ἑλλάδος» καὶ τὰ στοιχεῖα Π. Φ.

Διασώζονται δ' αὖς ἐκ τῶν δύο σέχων τῶν Ἑπισκόπων, ἡ ἱερὰ καὶ ὁσὶς καὶ ἀσκήτιν ἡ σοφὴ καὶ Νεστωρ Βασιλεὺς.